

Βιβλικές προσωπικότητες στο έργο του γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

B. Η χρήση εξεχουσών βιβλικών μορφών στο έργο του Γέροντος.

Παρατηρώντας με προσοχή τους λόγους και τα κείμενα του π.Αιμιλιανού διαπιστώνει κανείς την επιμονή του να ερμηνεύει και να παρουσιάζει λόγους κι ενέργειες επιφανών προσώπων της Γραφής. Συμπληρωματικά μόνον αναφέρεται και σε ορισμένα άλλα πρόσωπα , τα οποία δε διαδραματίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο.

α. Ο Αδάμ βιώνει , ενσαρκώνει και παρουσιάζει μέσα στην ιστορία την τραγικότητα της αμαρτίας. Η αρχική αγνότητα - γυμνότητά του δίνει τη θέση της στην τραγωδία[91] των δερματίνων χιτώνων[92] και το θάνατο του Θεού εντός του ανθρώπου [93]. Η συναίσθηση - κληρονομιά της φθαρτότητας, τονίζει ο Γέροντας πρέπει να γίνει για τον καθένα μία αφορμή για αναγέννηση και αναδημιουργία ώστε κανείς ως νέος δεύτερος Αδάμ εις τύπον του Χριστού να εργαστεί για τη σωτηρία[94]. Ο πρώτος Αδάμ πλάστηκε ως «ψυχή ζώσα» χοϊκός , ψυχικός[95] κι επεδίωξε εγωιστικά να γίνει θεός. Ο δεύτερος Αδάμ , ο Ιησούς είναι ουράνιος, πνευματικός και δεν θεωρεί την ισότητά του με το Θεό ως « αρπαγμόν» [96], γενόμενος με τον τρόπο αυτό τύπος των πιστών εις σωτηρίαν. Ο κάθε άνθρωπος γεννάται ως υιός του πρώτου χοϊκού Αδάμ και αναγεννάται δια της πίστεως εν Χριστώ από τον δεύτερο Αδάμ . Έτσι στο πρόσωπο του Χριστού διαγιγνώσκει κανείς τον όντως πλήρη Άνθρωπο[97].

β. Ο Αβραάμ αποτελεί το γενάρχη του εκλεκτού λαού και κατέχει προνομιακή θέση στην ιστορία της σωτηρίας. Η κλήση του από το Θεό δεν αποτελεί μόνο αρχική φάση της θείας οικονομίας αλλά προσδιορίζει τους βασικούς προσανατολισμούς της[98]. Ο Γέροντας εξαίρει τρία βασικά στοιχεία της ζωής του μεγάλου Πατριάρχου. Το πρώτο είναι η κλήση του και η σύναψη της Διαθήκης με το Θεό ώστε να εξαρθεί το στοιχείο της εκλογής και της ιδιαίτερης συμφωνίας που συνάπτει η κάθε διψώσα τον Ζώντα Θεόν ψυχή , γέμουσα ουρανίας χαράς [99]. Το δεύτερο είναι το στοιχείο της Θεοξενίας[100] που καθιστά τον Αβραάμ και τον κάθε πιστό

οικείου του Θεού. Το τρίτο είναι η προσφορά θυσίας στο Θεό του ιδίου του υιού του γεγονός το οποίο ο Γέροντας χαρακτηρίζει ως « λειτουργία »[101] που προεικονίζει την άνοδο ψυχών στο όρος των αρετών και την δια της σιωπής αναίμακτη προσωπική θυσία και λειτουργία. Μ' ένα λόγο ο Αβραάμ παρουσιάζεται να ανακεφαλαιώνει την ιστορία της σωτηρίας , με την εκ μέρους του ανεπιφύλακτη αποδοχή της θείας οικονομίας και την δια της πίστεώς του ανατροπή των δεδομένων της αμαρτίας του Αδάμ[102].

γ. Ο Μωϋσής είναι για την ιστορία του Ισραήλ ο απaráμιλλος προφήτης[103], ο παιδαγωγός του λαού του[104], ο μεσίτης Θεού και ανθρώπων , η προτύπωση του Χριστού[105] και του μυστηρίου του Σταυρού [106]. Δέχεται την κλήση του Θεού κατόπιν νηπτικής νηστείας[107], ταπεινώσεως, προσευχής , προπαρασκευής και υπακούει στο έργο της Θείας προνοίας. Δεν είναι μόνον το πρότυπο του καθοδηγητού[108] εις γνώσιν και επίγνωσιν Θεού , αλλά και του κατεξοχήν οικείου Του, του δρώντος κατ' επιταγήν Θεού και εις εκπλήρωσιν υπακοής προς το θείο θέλημα[109]. Η ζωή του Μωϋσέως παρέχει πολλές ευκαιρίες στο Γέροντα για να εξάρει το γεγονός καταρχήν της πρώτης κλήσεως και θεοπτίας , για να ακολουθήσει η πληρέστερη εμπειρία της νομοδοσίας εν Σινά. Η θεοπτία του Μωϋσή είναι αποτέλεσμα καθάρσεως και υπακοής ώστε κάθε ανάλογη κλήση του Θεού να προϋποθέτει εκ μέρους του ανθρώπου τούτη τη διττή εραστική αναζήτηση. Σαν δεύτερο στοιχείο της θεοπτίας εξάιρεται η αγωνία του Προφήτου, η οποία αυξάνεται σε κάθε εκζήτηση του Θεού , ώστε Εκείνος , αντιστρόφως , να καθιστά ζωηρότερη την παρουσία Του[110].

Κατεξοχήν όμως έργο και καθήκον του Μωϋσή είναι η διαμόρφωση – διατύπωση του θείου Νόμου[111] με ανθρώπινους όρους και η γνωστοποίησή του στο λαό , προϊόν και αυτό μιας βιωματικής χαρισματικής λειτουργίας της θεοπτίας. «...Ήταν τέλειος υποτακτικός, ο,τι άρχιζε το έπραττε κατόπιν προσωπικής εντολής του Θεού . Ήταν ο άνθρωπος ο οποίος έώρα τον Θεόν και δι' ο,τι εχρειάζετο ηρώτα τον Θεόν , μπορούσε να του κάμει ακόμα και παρατηρήσεις (Εξ.4,10-14 και 32,32) τόσον θάρρος είχεν τόσην οικειότητα , τόσην οικείωσιν με τον Θεόν. Ήτο εκείνος που συναναστρεφόταν καθημερινώς τον Θεόν , μπορούσε να παρουσιασθή εις την σκηνήν ενώπιόν του, να του μιλήση, να τον προσκυνήση. Ζούσε μαζί του όπως θα ζούσε με τον φίλο του... Ο Μωϋσής έχει μια αίσθηση καθαρώς πνευματική. Δεν σταματάει πουθενά , ούτε στην Αίγυπτο ούτε στη γη Χαναάν ούτε καν στην αμαρτία. Είναι πράγματι αρχηγός του λαού και τίθεται εις τύπον του Θεού.

Οδηγεί εξ' ονόματος αυτού τούτου του Θεού. Γι' αυτό ζει προσωπικά τόσο

δραματικά την υπόθεσι της ζωής του με τον Θεόν. Εγώ και ο Θεός και το ζήτημα εν τέλει είναι : εγώ η ο Θεός ; Το πρόβλημα αναλόγως μπορεί να γίνη είτε μία πορεία θανάτου, εάν επικρατήση το εγώ , είτε μία πορεία ζωής εάν επικρατήση , εάν μείνη , εάν επιβιώση τελικώς ο Θεός... » [112]. Μετά τις εντεύξεις του με το Θεό ο Μωϋσής εμφανιζόταν στο λαό κεκαλυμμένω προσώπω έχοντας τα σημεία της εν Θεώ αλλοιώσεως. Όσοι ατενίζουν στο πρόσωπο του θεόπτου Προφήτου , με τον οποίο ο Γέροντας διατηρεί στα κείμενά του μια βαθύτατη βιωματική σχέση, καταυγάζονται και μεταμορφώνονται από αυτή τη δόξα του Κυρίου.

[Συνεχίζεται]

[91] Αρχιμ.Αιμιλιανού, οπ. παρ., Κατηχήσεις τ.2, σ. 253-258

[92] Πρβλ. Γεν 2.10-15 και Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ. παρ., Κατηχήσεις τ.1 σ. 392

[93] Αρχιμ.Αιμιλιανού, οπ. παρ., Κατηχήσεις τ.1, σ. 343

[94] Αρχιμ.Αιμιλιανού, οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 3, σ. 178

[95] Αρχιμ . Αιμιλιανού, οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 2 , σ. 415

[96] Πρβλ. Φιλ. 2,6-11

[97] Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας , εκδ. Άρτος Ζωής, Αθήνα 1980, σ. 32

[98] Οπ.παρ., σ. 3 κ.ε

[99] Πρβλ.Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 343-4 και τ.5, σ. 222-3

[100] Οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 5 σ. 75-6

[101] Οπ. παρ., Κατηχήσεις τ.4. σ.191

[102] Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας , οπ. παρ. σ. 3-4

[103] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ., Κατηχήσεις τ.3 , σ. 128

[104] Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας , οπ.παρ. , σ. 678-9

[105] Πρβλ. Εβρ. 8, 5-6.

[106] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 5 σ.85 . Πρβλ. Αρχιμ. Ιεροθέου

Βλάχου, *Οσμή Γνώσεως*, εκδ. Τέρτιος , Κατερίνη 1985, σ. 161-164.

[107] Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 3 , σ. 358.

[108] Οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 3 σ. 327 και *Ψαλ.* 76.21.

[109] Οπ. παρ., Κατηχήσεις , τ. 3 σ. 122-3 και 111.

[110] Οπ. παρ., Κατηχήσεις, τ. 3 σ. 114 και 55.

[111] Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ.3, σ. 253 , και *Ψαλ.* 102,7

[112] Αρχιμ.Αιμιλιανού , οπ. παρ., Κατηχήσεις τ. 3, σ. 123